

leve af at tilberede denne Mad, til at levere Mere for den tarvelige Betaling, der gives ham, end der efter Billighed kunde præsteres for denne Priis. Der er altsaa factiff fremkommet Klager over den daarlige Forpleining, der har været leveret. Naar der nu ikke er fremkommet Klager over, at Lønningen har været for lav, saa har dette jo ganske naturligt havt sin Grund i, at saadanne Klager ikke havde kunnet nytte det Mindste. Hvad vilde den ærede Minister have sagt, naar man var kommen med saadanne Klager til ham, og hvad maatte han have sagt? Han maatte have sagt, at han ikke kunde give høiere Løn, thi det kunde han ikke gjøre paa egen Haand uden Rigsgaagens Medvirkning. Disse Klager vilde altsaa have været meget unyttige, og man kan derfor ikke deraf, at de ikke ere fremkomne, slutte, at de ikke vilde være begrundede og ikke vilde være fremkomne, dersom der havde været den allermindeste Udsigt til at udrette Noget med dem. Dette var den ene Grund, som den ærede Minister angav for at blive staaende ved de 20 R . for de Menige, og den anden Grund var den, at en Forhøielse vilde medføre en saa betydelig Udgift for Statskassen, at den ærede Minister af den Grund ikke troede at kunne gaae ind derpaa. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at naar denne Forhøielse vil medføre en betydelig forøget Udgift for Statskassen, saa vil jo Ikkeforhøielsen medføre en betydelig Udgift for de Værnepligtige. Spørgsmaalet er jo kun: Er det nødvendigt, at den menige Soldat har Mere til sit Underhold end disse 20 R . daglig? Thi er det nødvendigt, hvad jeg med Bestemthed troer kan godtgøres, saa er Sagen simpelthen den, at enten maa man, som den ærede Minister vil, lægge Byrden paa de Værnepligtige, eller ogsaa maa man, som jeg ønsker, at det maa skee, lægge den paa hele den staaende Befolkning, i hvis Interesse den værnepligtige Mand gjør sin Tjeneste. Hvorvidt det nu er nødvendigt, er det, der er Hovedspørgsmaalet. At det er umuligt for en Mand under de forhaandenværende Forhold at leve for 20 R . om Dagen, vil fremgaae allerede deraf, at hvis den ærede Minister vil undersøge, hvad Naturalforpleiningen har kostet i saadanne Til-

der, hvor den har været leveret Soldaterne, er jeg aldeles overbeviist om, at det vil vise sig, at den har kostet pr. Mand Meget, langt Mere end 20 R . daglig, og det, nagtet Krigsbestyrelsen, naar den leverer Naturalforpleining, indkøber den i Partier og altsaa vil kunne kjøbe den meget billigere, end den Menige kan gjøre, naar han skal kjøbe ffillingsvis hos En, der udhøfrer Varerne i smaa Partier. Nu vil den ærede Minister maaffee sige, at han ikke har de Oplysninger ved Haanden, som vise, hvad Naturalforpleining har kostet, men jeg skal da erindre om, at den ærede Minister ved en tidligere Behandling her i Thinget har udtalt, at han paatænkte muligvis at levere Soldaten Forpleining in natura, og han tilføiede, at dette høist sandsynligt vilde medføre en forøget Udgift for Statskassen. Men deri ligger jo ligefrem en Erkjendelse af — da man jo nemlig ikke kan gaae ud fra, at Ministeren vil levere Naturalforpleining i en større eller rigeligere Mængde, end det er nødvendigt —, at skulde Soldaterne have en tilstrækkelig Forpleining, saa maa der hvedes et Tilskud til den Lønning, de Menige nu have. Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at, naar den ærede Minister mener, at det endogaa vil forbre et Tilskud til, hvad der nu udredes til de Meniges Forpleining, naar Krigsbestyrelsen skal forsyne dem med Naturalforpleining, saa maa man jo ikke overse, at Krigsbestyrelsen kjøber sine Høvedvarer i større Partier, og derfor, som sagt, kan kjøbe dem meget billigere end den Menige, der skal kjøbe dem for sin enkelte Persons Vedkommende hver Gang, han skal have Noget. Disse vare de to Hovedgrunde, som den ærede Minister angav for at blive staaende ved de 20 R . daglig, men han ansøgte forøvrigt ogsaa en tredje Grund, som fortjener nogen Opmærksomhed. Han sagde nemlig, at, hvis man nu vilde forhøie Lønningerne for de Menige, saa laa der deri en Anklage for Ligegyldighed mod de foregaaende Regjeringer og mod de foregaaende Rigsdage, som vare blevne staaende ved de 20 R . Men skulde dette virkelig være en Grund til at lade være at forhøie Lønningen, saa maatte den samme Grund jo gjøres gjældende, hver Gang Ministeren kommer og forlanger en